

dre tiltag, bl.a. med erhvervsuddannelsesreformen og målretningen af 10. klasse, som gerne skulle forbedre de unges muligheder i det ordinære uddannelsessystem og siden hen på arbejdsmarkedet.

Ugebrevet Mandag Morgen skriver den 22. marts i år, at en ny OECD-undersøgelse af, hvordan unge kommer fra folkeskolen ind i arbejdslivet, ser den studie- og erhvervsvejledning, de unge modtager, som et af de allersvageste punkter i det danske uddannelsessystem. Nogenlunde den samme konklusion kommer Opgavekommissionen frem til i sin rapport, der bl.a. henviser til rapporten »Kvalitet i uddannelsessystemet«, som et af regeringen nedsat udvalg afgav i juni sidste år.

Jeg er meget tilbøjelig til at give OECD og andre ret i, at uddannelses- og erhvervsvejledningen skal professionaliseres, og at samarbejde på det her område mellem folkeskolen og de forskellige ungdoms- og erhvervskompetencegivende uddannelser skal fungere meget bedre end i dag, eventuelt gennem en centralisering af vejledningsindsatsen, så de unge kommer på den rette hylde fra starten. Hvordan vi får strikket en langt bedre uddannelsesvejledning sammen til de unge, end vi har i dag, vil CD gerne allerede nu tilkendegive, at vi vil se på i begyndelsen af det nye folketingsår.

Jeg vil da meget gerne her fra talerstolen sige, at kvoteordninger ikke er den bedste og den administrativt smarteste måde at styre udviklingen på det her område på. Men som sagt var det nødvendigt at stoppe den himmelflugt, som vi har set i stigningen i elevtallet for produktions- og daghøjskolerne i de sidste år.

Det var naturligvis ikke rart for de berørte skoler, at den endelige udmelding først kom i forbindelse med indgåelsen af finanslovaftalen for 1999, for så var der meget kort tid til at indrette sig på de kommende økonomiske ændringer. Men vi ved jo alle sammen, at den slags ændringer ikke kommer uden et vist pres.

I den forbindelse er det da også vigtigt at understrege, at vi foruden den økonomiske opstramning også har foretaget en indholdsmæssig opstramning. Men der er jo grænser for, hvor langt vi gennem indholdsmæssige krav kan styre elevoptaget på skolerne. For produktionskolernes vedkommende synes jeg dog, at der er grund til at fremhæve, at reduktionen i kvoten af elever til 5.300 alene skyldes, at det fremover ikke skal være muligt for produktionskolerne at optage unge over 25 år med

statstilskud. Jeg synes, at man med rette kan spørge sig selv, om ikke der var andre og bedre tilbud til de unge over 25 år end dem, som produktionskolerne kan tilbyde, og der mener jeg bl.a., at den nylig vedtagne erhvervsuddannelsesreform i fremtiden kan være et meget bedre alternativ til denne gruppe unge.

Jeg synes da også, at der er grund til at bemærke, at signaler om reduktion i elevtallet af hensyn til økonomien allerede kom i 1998, hvor regeringen og SF gennem finanslovaftalen for 1998 forsøgte at dæmpe elevtallet gennem indholdsmæssige opstramninger. Samtidig lagde aftalen jo også op til at gennemføre yderligere aktivitetsdæmpende initiativer, hvis ikke man gennem aftalen for 1998 formåede at dæmpe aktiviteten til de 9.800 årselever i 1998. Som bekendt blev den faktiske aktivitet i 1998 langt højere, men SF valgte jo lige før jul at undlade at stemme for ændringerne for daghøjskolerne og produktionskolerne.

CD kan derfor ikke stemme for det forslag til vedtagelse, som er fremsat af SF, for vi mener, at der allerede er overvejelser og analyser i gang i de respektive ministerier, og vi mener, at der allerede er taget andre initiativer, som vil forbedre situationen for de uddannelsesuvante unge og voksne samt de kortuddannede.

Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Mener fru Susanne Clemensen ikke, at hvis det viser sig, at behovet er større, er man også nødt til at se på, om det er, fordi behovet reelt er større og ikke bare sige, det er et tal, det her 9.800? Er man ikke nødt til at tænke på det også? Skal man hele tiden tænke på et økonomital og alene styre efter det?

Det andet spørgsmål er: Hvordan kan det være, hvis nu det skulle forholde sig sådan, som jeg også mener, ministeriet oprindeligt har argumenteret for, nemlig at det antal, der er på produktionskolerne, svarer til det, som det altid har været for dem under 25, når der i dag er ventelister på produktionskolene? De afviser. De er nødt til at sige til unge mennesker: I kan ikke komme ind, og det er, fordi det ikke passer, at reduktionen svarer til, at man bare fjerner dem over 25. Reduktionen er større.

(Kort bemærkning).

Susanne Clemensen (CD):

Til hr. Aage Frandsen vil jeg sige: Det her er selvfølgelig altid en afvejning af, dels at vi skal